

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IX kadencja

Druk nr 3403

SPRAWOZDANIE

KOMISJI NADZWYCZAJNEJ DO SPRAW ZMIAN W KODYFIKACJACH

**o poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy –
Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych
innych ustaw (druk nr 3309)**

Marszałek Sejmu na 77. posiedzeniu Sejmu w dniu 15 czerwca 2023 r. – na podstawie art. 87 ust. 2 w związku z art. 90 ust. 1 regulaminu Sejmu skierowała powyższy projekt ustawy do Komisji Nadzwyczajnej do spraw zmian w kodyfikacjach w celu rozpatrzenia.

Komisja Nadzwyczajna do spraw zmian w kodyfikacjach po rozpatrzeniu tego projektu ustawy na posiedzeniu w dniu 27 czerwca 2023 r.

wnosi:

W y s o k i S e j m uchwalić raczy załączony projekt ustawy.

Warszawa, dnia 27 czerwca 2023 r.

Przewodniczący Komisji
i sprawozdawca

(-)Piotr Sak

U S T A W A

z dnia 2023 r.

o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. z 2020 r. poz. 1359 i z 2022 r. poz. 2140) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 99–99² otrzymują brzmienie:

„Art. 99 § 1. Dla dziecka pozostającego pod władzą rodzicielską, którego żadne z rodziców nie może reprezentować, sąd opiekuńczy ustanawia reprezentanta dziecka.

§ 2. Reprezentant dziecka jest umocowany do dokonywania wszelkich czynności łączących się ze sprawą, również w zakresie zaskarżenia i wykonania orzeczenia. Do czynności reprezentanta dziecka przepisy art. 95 § 3 i 4 oraz art. 154 stosuje się odpowiednio.

§ 3. Do reprezentanta dziecka przepisy art. 148, art. 151, art. 152, art. 156, art. 159, art. 164, art. 165 § 2, art. 168–170 i art. 180 § 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 99¹ § 1. Reprezentantem dziecka może być ustanowiony adwokat lub radca prawny, który wykazuje szczególną znajomość spraw dotyczących dziecka, tego samego rodzaju lub rodzajowo odpowiadających sprawie, w której wymagana jest reprezentacja dziecka lub ukończył szkolenie dotyczące zasad reprezentacji dziecka, praw lub potrzeb dziecka.

§ 2. W przypadku gdy stopień skomplikowania sprawy tego nie wymaga, w szczególności, gdy sąd opiekuńczy określi szczegółowo treść czynności, reprezentantem dziecka może zostać ustanowiona również inna osoba posiadająca wyższe wykształcenie prawnicze i wykazująca znajomość potrzeb dziecka. Jeżeli szczególne okoliczności za tym przemawiają reprezentantem

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy, ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy domowej, ustawę z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy oraz ustawę z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym.

dziecka może zostać ustanowiona także osoba nieposiadająca wyższego wykształcenia prawniczego.

§ 3. Przepisu § 2 nie stosuje się do reprezentanta dziecka w postępowaniu karnym.

Art. 99² § 1. Reprezentant dziecka w postępowaniu przed sądem lub innym organem państwowym, udziela na piśmie lub przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej temu z rodziców dziecka, które nie uczestniczy w postępowaniu, na jego wniosek, informacji niezbędnych do prawidłowego wykonywania władzy rodzicielskiej dotyczących przebiegu tego postępowania i podjętych w jego toku czynnościach, jeżeli nie stoi temu na przeszkodzie dobro dziecka. Reprezentant dziecka uzyskuje od tego rodzica, informacje o dziecku, jego stanie zdrowia, sytuacji rodzinnej i środowisku, w zakresie niezbędnym do prawidłowej reprezentacji dziecka.

§ 2. Reprezentant dziecka może zwrócić się o informacje o dziecku, o których mowa w § 1, także do organów, instytucji, stowarzyszeń lub organizacji społecznych, do których należy dziecko lub które świadczą dziecku pomoc.

§ 3. Jeżeli rozwój umysłowy, stan zdrowia i stopień dojrzałości dziecka na to pozwalają reprezentant dziecka nawiązuje z dzieckiem kontakt i informuje je w sposób zrozumiały i dostosowany do stopnia jego rozwoju o podejmowanych czynnościach, przebiegu postępowania i sposobie jego zakończenia oraz konsekwencjach podjętych działań dla jego sytuacji prawnej.

§ 4. Reprezentant dziecka jest obowiązany zachować w tajemnicy okoliczności sprawy, o których powziął wiadomość ze względu na wykonywane czynności, z wyjątkiem wiarygodnych informacji o przestępstwach popełnionych na szkodę dziecka oraz zagrożeniu dobra dziecka. W przypadku, gdy reprezentantem dziecka został ustanowiony adwokat lub radca prawny, tajemnica ta stanowi tajemnicę zawodową w rozumieniu ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2022 r. poz. 1184) lub ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1166).”;

2) po art. 99² dodaje się art. 99^{2a} w brzmieniu:

„Art. 99^{2a} § 1. Nad działalnością reprezentanta dziecka czuwa sąd opiekuńczy, zaznajamiając się na bieżąco z jego działalnością.

§ 2. Reprezentant dziecka składa sądowi opiekuńczemu w wyznaczonych terminach, nie rzadziej niż co cztery miesiące, informacje dotyczące jego działalności, w szczególności o dokonywanych wszelkich czynnościach łączących się ze sprawą oraz obowiązkach określonych w art. 99².”;

3) art. 99³ otrzymuje brzmienie:

„Art. 99³. § 1. O wynagrodzeniu reprezentanta dziecka i zwrocie poniesionych przez niego wydatków orzeka sąd lub organ państwowy, przed którym dziecko jest reprezentowane, stosując przepisy właściwe dla danego postępowania.

§ 2. Wysokość wynagrodzenia reprezentanta dziecka niebędącego adwokatem lub radcą prawnym i zwrot poniesionych przez niego wydatków w postępowaniu innym niż cywilne ustala się na podstawie przepisów określających wysokość wynagrodzenia i zwrot wydatków kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej.

§ 3. Do ustalenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków reprezentanta dziecka będącego adwokatem lub radcą prawnym stosuje się odpowiednio przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze lub art. 22³ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.”;

4) w art. 183:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli pełnoletnia osoba niepełnosprawna potrzebuje wsparcia w prowadzeniu wszelkich spraw, spraw określonego rodzaju albo załatwieniu określonej sprawy ustanawia się dla niej kuratora. Zakres obowiązków i uprawnień kuratora określa sąd opiekuńczy.”,

b) po § 1 dodaje się § 1¹–1⁴ w brzmieniu:

„§ 1¹. Kurator dla osoby niepełnosprawnej jest powołany do jej reprezentowania tylko wtedy, gdy sąd tak postanowi. Sąd opiekuńczy może określić sprawę lub zakres spraw wskazanych w postanowieniu o ustanowieniu kuratora, w których jest on uprawniony do reprezentowania osoby niepełnosprawnej.

§ 1². Kuratorem może zostać ustanowiona osoba pełnoletnia, która wyraziła na to zgodę i której kwalifikacje osobiste uzasadniają przekonanie,

że będzie należycie wywiązywała się z powierzonych jej obowiązków kuratora osoby niepełnosprawnej. Osoba niepełnosprawna może wskazać kandydata na kuratora.

§ 1³. Przy wyborze kuratora i określeniu zakresu jego obowiązków oraz uprawnień, sąd opiekuńczy uwzględnia w szczególności sposób funkcjonowania osoby niepełnosprawnej, w tym w zakresie jej funkcji intelektualnych oraz sposobu porozumiewania się z otoczeniem.

§ 1⁴. Kurator uzgadnia z osobą niepełnosprawną sposób prowadzenia lub załatwienia spraw, o których mowa w § 1, i informuje osobę niepełnosprawną o podjętych działaniach oraz ich wynikach, tak aby mogła podejmować decyzje i działania odpowiednie do aktualnego stanu sprawy.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1805 z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 216¹:

a) w § 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli przed sądem dziecko odmawia udziału w wysłuchaniu, sąd odstępuje od tej czynności.”,

b) dodaje się § 3 i 4 w brzmieniu:

„§ 3. Wysłuchanie dziecka może nastąpić tylko raz w toku postępowania, chyba że dobro dziecka wymaga ponownego przeprowadzenia tej czynności lub potrzebę ponownego wysłuchania zgłasza dziecko. Ponowne wysłuchanie dziecka przeprowadza ten sam sąd, chyba że jest to niemożliwe lub stoi temu na przeszkodzie dobro dziecka.

§ 4. Jeżeli sąd odstąpił od wysłuchania dziecka, najpóźniej przed zakończeniem postępowania, wskazuje w protokole posiedzenia lub rozprawy, z jakich przyczyn czynność ta nie została przeprowadzona.”;

2) po art. 216¹ dodaje się art. 216² w brzmieniu:

„Art. 216² § 1. Wysłuchanie dziecka następuje na posiedzeniu niejawnym, które odbywa się w odpowiednio przystosowanych pomieszczeniach w siedzibie

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2021 r. poz. 1981, 2052, 2262, 2270, 2289, 2328 i 2459, z 2022 r. poz. 1, 366, 480, 807, 830, 974, 1098, 1301, 1371, 1692, 1855, 1967, 2127, 2140, 2180, 2339, 2436, 2600 i 2687 oraz z 2023 r. poz. 289, 326 i 403.

sądu lub poza jego siedzibą. Jeżeli dobro dziecka tego wymaga wysłuchanie dziecka może odbyć się w innym miejscu poza siedzibą sądu.

§ 2. W wyjątkowych wypadkach w wysłuchaniu dziecka, oprócz sędziego, może brać udział wyłącznie biegły psycholog, jeżeli z uwagi na stan zdrowia, rozwój umysłowy lub wiek dziecka niezbędne jest zapewnienie mu pomocy psychologicznej podczas wysłuchania lub zachodzi konieczność udzielenia pomocy sędziemu w zakresie rozpoznania potrzeb dziecka podczas wysłuchania.

§ 3. Z przebiegu wysłuchania dziecka sporządza się notatkę urzędową. Przebiegu wysłuchania dziecka nie utrwała się za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk albo obraz i dźwięk.

§ 4. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób przygotowania i przeprowadzenia wysłuchania dziecka oraz warunki, jakim mają odpowiadać pomieszczenia przeznaczone do przeprowadzania takich wysłuchań, mając na względzie konieczność zapewnienia swobody wypowiedzi i poczucia bezpieczeństwa wysłuchiwanym dzieciom.”;

3) w art. 576 dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. Do wysłuchania, o którym mowa w § 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 216¹ § 3 i art. 216².”;

4) po art. 583 dodaje się art. 583¹ w brzmieniu:

„Art. 583¹. § 1. Wniosek o wyznaczenie reprezentanta dziecka, o którym mowa w art. 99 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, sąd opiekuńczy rozpoznaje niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni od dnia wpływu tego wniosku.

§ 2. Adwokat lub radca prawny, o którym mowa w art. 99¹ § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, jest wyznaczany z listy reprezentantów dziecka.

§ 3. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób zapewnienia reprezentacji dziecka przez reprezentanta dziecka, w tym sposób ustalania listy reprezentantów dziecka, sposób wyznaczania reprezentanta dziecka oraz system szkoleniowy reprezentantów dziecka, mając na uwadze konieczność zapewnienia prawidłowego toku postępowania oraz prawidłowej realizacji prawa do ochrony interesów dziecka.”;

5) w art. 585¹ § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Wskazanie osoby przysposabiającego przez rodziców, o którym mowa w art. 119^{1a} Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, następuje przed sądem opiekuńczym właściwym dla osoby przysposabiającego lub osoby mającej być przysposobioną.”;

6) w art. 600 dodaje się § 3–7 w brzmieniu:

„§ 3. W toku postępowania o ustanowienie kuratora sąd wysłuchuje osobę niepełnosprawną. W przypadku osoby niepełnosprawnej o złożonych potrzebach w komunikowaniu się, wysłuchanie przeprowadza się przy uwzględnieniu tych potrzeb.

§ 4. Sąd może odstąpić od wysłuchania tylko wówczas gdy brak możliwości jakiegokolwiek porozumienia się z osobą niepełnosprawną jest potwierdzony przez lekarza.

§ 5. Przed wydaniem postanowienia sąd może zlecić kuratorowi sądowemu przeprowadzenie wywiadu w celu ustalenia sposobu funkcjonowania osoby niepełnosprawnej, chyba że wystarczające dla dokonania tych ustaleń jest wysłuchanie osoby niepełnosprawnej lub dokumentacja będąca w posiadaniu sądu dotycząca tej osoby.

§ 6. W razie potrzeby, o ile sąd uzna to za konieczne, zasięga opinii biegłego psychologa lub biegłego innej specjalności.

§ 7. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób przygotowania wysłuchania osoby niepełnosprawnej oraz warunki w jakich powinno odbywać się wysłuchanie, mając na względzie konieczność zapewnienia swobody wypowiedzi i wsparcia potrzeb w komunikowaniu się wysłuchiwanym osobom niepełnosprawnym.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1375 z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 21 w § 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2022 r. poz. 1855, 2582 i 2600 oraz z 2023 r. poz. 289 i 535

„4) rodzicowi albo opiekunowi prawnemu lub faktycznemu o przestępstwo popełnione na szkodę małoletniego – należy bezzwłocznie zawiadomić sąd rodzinny właściwy dla miejsca zamieszkania małoletniego.”;

2) w art. 51 po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a. Sąd właściwy do rozpoznania sprawy, a w postępowaniu przygotowawczym prokurator niezwłocznie, nie w później niż w terminie 7 dni od dnia zaistnienia okoliczności, o których mowa w art. 98 § 2 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, występuje do sądu opiekuńczego z wnioskiem o wyznaczenie reprezentanta dziecka, o którym mowa w art. 99 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz.U. z 2023 r. poz. 127) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 11 § 1a i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1a. Jeżeli pokrzywdzony złożył wniosek, o którym mowa w art. 168a § 1 lub 1a, a w przypadku, o którym mowa w art. 168a § 1b, z urzędu, sąd, o którym mowa w § 1, niezwłocznie przesyła dyrektorowi zakładu karnego lub aresztu śledczego dane zawierające imię, nazwisko i adres pokrzywdzonego oraz ten wniosek, jeżeli został złożony. W przypadku, o którym mowa w art. 168a § 6, sąd przesyła również dane zawierające imię, nazwisko i adres świadka. Jeżeli skazany przebywa w zakładzie karnym lub areszcie śledczym, sąd przesyła wymienione dane i wniosek nie później niż w terminie 7 dni od daty wpływu wniosku do sądu, a w przypadku, gdy sąd działa z urzędu w terminie 7 dni od daty skierowania orzeczenia do wykonania.

§ 2. Sąd po wydaniu wyroku skazującego przesyła dyrektorowi aresztu śledczego lub zakładu karnego posiadane w sprawie informacje dotyczące skazanego, w tym dane o uprzedniej karalności oraz zastosowanych wobec niego środkach wychowawczych lub poprawczych, informacje pozwalające na identyfikację skazanego, w szczególności numer Automatycznego Systemu Identyfikacji Daktyloskopijnej (AFIS), numer Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL), rysopis oraz opis znaków szczególnych i tatuaży, a także fotografię skazanego, odpisy orzeczeń i opinii lekarskich oraz psychologicznych, w tym stwierdzających u skazanego uzależnienia od substancji psychoaktywnej, a także informacje dotyczące popełnienia

przestępstwa określonego w art. 197–203 Kodeksu karnego w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych oraz opinię, o której mowa w art. 22a ustawy z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym i ochronie małoletnich (Dz. U. z 2023 r. poz. 31, z 2022 r. poz. 2600 oraz z 2023 r. poz. 181 i ...), a po uprawomocnieniu się wyroku, na wniosek dyrektora zakładu lub aresztu – również akta sądowe.”;

2) w art. 43lh § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. O wydaniu postanowienia sędzia penitencjarny niezwłocznie zawiadamia pokrzywdzonego, jego przedstawiciela ustawowego lub osobę, pod której stałą pieczęą pokrzywdzony pozostaje, w przypadku, o którym mowa w art. 168 § 1b, albo jeżeli został złożony wniosek, o którym mowa w art. 168a § 1 i 1a.”;

3) w art. 168a:

a) po § 1a dodaje się § 1b w brzmieniu:

„§ 1b. Zawiadomienie, o którym mowa w § 1, następuje z urzędu, w przypadku skazanego za przestępstwo popełnione z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej lub określone w rozdziale XXV Kodeksu karnego lub art. 207 Kodeksu karnego, chyba że pokrzywdzony oświadczy, iż z takiego uprawnienia rezygnuje.”,

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. O uprawnieniach, o których mowa w § 1–1b, poucza pokrzywdzonego sąd, który kieruje orzeczenie do wykonania.”,

c) po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a. W przypadkach, o których mowa w § 1b, pokrzywdzonego informuje się o możliwości uzyskania z Funduszu pomocy, o której mowa w art. 43 § 8 pkt 1 i 1a.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2072, z 2021 r. poz. 1080 i 1236 oraz z 2022 r. poz. 655 i 1259) w art. 82a po § 3a dodaje się § 3b w brzmieniu:

„§ 3b. Sędzia orzekający w sprawach z zakresu prawa rodzinnego i opiekuńczego powinien uczestniczyć, co cztery lata, w szkoleniu i doskonaleniu zawodowym organizowanym przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury lub innych formach doskonalenia zawodowego, w celu uzupełnienia

specjalistycznej wiedzy i umiejętności zawodowych z zakresu prowadzenia czynności z osobami, które nie ukończyły 18 lat, rozpoznawania symptomów krzywdzenia dziecka, zabezpieczenia interesu dziecka w sytuacji sporu między rodzicami lub opiekunami.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy domowej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1249) w art. 12a:

1) po ust. 4 dodaje się ust. 4a i 4b w brzmieniu:

„4a. Przed podjęciem decyzji, o której mowa w ust. 1, pracownik socjalny w uzgodnieniu z funkcjonariuszem Policji, a także lekarzem, ratownikiem medycznym lub pielęgniarką dokonuje oceny ryzyka zagrożenia dla życia lub zdrowia dziecka w kwestionariuszu szacowania ryzyka zagrożenia dla życia lub zdrowia dziecka.

4b. W przypadku zapewnienia dziecku ochrony, o której mowa w ust. 1, dziecku udziela się wsparcia psychologa.”;

2) dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia i ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór kwestionariusza szacowania ryzyka zagrożenia dla życia lub zdrowia dziecka służący stwierdzeniu zasadności zapewnienia dziecku ochrony, o której mowa w ust. 1, mając na względzie konieczność prawidłowej diagnozy sytuacji i stanu dziecka oraz udzielenia mu natychmiastowej ochrony, uwzględniającej jego potrzeby oraz ochronę danych osobowych, które mają być przetwarzane z wykorzystaniem kwestionariusza.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. z 2022 r. poz. 1614) w art. 10 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Państwowa Inspekcja Pracy posiada także uprawnienie do dokonywania kontroli wykonywania przez:

- 1) pracodawcę osoby zatrudnionej na podstawie umowy o pracę,
- 2) osobę bądź podmiot zatrudniający osobę fizyczną na innej podstawie niż umowa o pracę,

3) pracodawcę lub przedsiębiorcę, niebędącego pracodawcą, na rzecz którego jest świadczona praca przez osobę wykonującą na własny rachunek działalność gospodarczą w miejscu wyznaczonym przez pracodawcę lub przedsiębiorcę, niebędącego pracodawcą

– obowiązku uzyskania informacji, czy dane osoby wykonującej obowiązki związane z opieką nad małoletnimi, wychowaniu, edukacji, rozwojem duchowym małoletnich, uprawianiem przez nich sportu, rekreacją, wypoczynkiem, leczeniem małoletnich lub rozwijaniem przez małoletnich zainteresowań, są zamieszczone w Rejestrze Sprawców Przepływów na Tle Seksualnym z dostępem ograniczonym lub w Rejestrze osób, w stosunku do których Państwowa Komisja do spraw wyjaśniania przypadków czynności skierowanych przeciwko wolności seksualnej i obyczajności wobec małoletniego poniżej lat 15 wydała postanowienie o wpisie w Rejestrze. W przypadku ujawnienia nieprawidłowości Państwowa Inspekcja Pracy niezwłocznie zawiadamia właściwą jednostkę organizacyjną Policji.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 31) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tytule ustawy ogólne określenie przedmiotu ustawy otrzymuje brzmienie:
„o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym i ochronie małoletnich”;
- 2) art. 1 otrzymuje brzmienie:
„Art. 1. Ustawa określa szczególne środki ochrony przeciwdziałające zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym i szczególne środki ochrony małoletnich.”;
- 3) art. 3 otrzymuje brzmienie:
„Art. 3. 1. Szczególnymi środkami ochrony przeciwdziałającymi zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym, o których mowa w art. 1, są:
 - 1) Rejestr Sprawców Przepływów na Tle Seksualnym;
 - 2) obowiązki pracodawców i innych organizatorów w zakresie działalności związanej z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi;

3) określenie miejsc szczególnego zagrożenia przestępczością na tle seksualnym.

2. Szczególnymi środkami ochrony małoletnich, o których mowa w art. 1, są:

- 1) ocena prawdopodobieństwa ponownego popełnienia przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności na szkodę małoletniego;
- 2) standardy ochrony małoletnich;
- 3) analiza zdarzeń, w wyniku których małoletni na skutek działania rodzica albo opiekuna prawnego lub faktycznego poniósł śmierć lub doznał ciężkiego uszczerbku na zdrowiu;
- 4) Krajowy Plan Przeciwdziałania Przemocy na Szkodę Małoletnich oraz Krajowy Plan Przeciwdziałania Przestępstwom Przeciwko Wolności Seksualnej i Obyczajności na Szkodę Małoletnich;
- 5) kontrola wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 21 oraz art. 22b.”;

4) w art. 21:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przed nawiązaniem stosunku pracy lub przed dopuszczeniem danej osoby do działalności związanej z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi pracodawcy lub inni organizatorzy w zakresie takiej działalności są obowiązani do uzyskania informacji, czy dane tej osoby są zamieszczone w Rejestrze z dostępem ograniczonym lub w Rejestrze osób, w stosunku do których Państwowa Komisja do spraw przeciwdziałania wykorzystaniu seksualnemu małoletnich poniżej lat 15 wydała postanowienie o wpisie w Rejestrze.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1f w brzmieniu:

„1a. Osoba, z którą ma być nawiązany stosunek pracy lub która ma być dopuszczona do działalności związanej z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi, przedkłada pracodawcy lub organizatorowi działalności informację w zakresie przestępstw przeciwko wolności seksualnej i obyczajności z rejestru karnego państwa obywatelstwa.

1b. W przypadku osoby posiadającej więcej niż jedno obywatelstwo Unii Europejskiej, a także osoby posiadającej jednocześnie obywatelstwo Unii Europejskiej i obywatelstwo Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, wystarczające jest przedłożenie informacji z rejestru karnego jednego z państw, którego obywatelem jest dana osoba. Osoba posiadająca więcej niż jedno obywatelstwo państwa trzeciego przedkłada informację z wszystkich rejestrów karnych państw trzecich, których jest obywatelem.

1c. Osoba, z którą ma być nawiązany stosunek pracy lub która ma być dopuszczona do działalności związanej z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi, składa ponadto pracodawcy lub innemu organizatorowi takiej działalności oświadczenie o miejscu lub miejscach zamieszkania w ciągu ostatnich 20 lat w państwie innym niż państwo obywatelstwa i przedkłada pracodawcy lub innemu organizatorowi takiej działalności informację w zakresie przestępstw przeciwko wolności seksualnej i obyczajności z rejestrów karnych tych państw zamieszkania.

1d. Przepisu ust. 1c nie stosuje się do obywateli Unii Europejskiej i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, którzy mają lub mieli miejsce zamieszkania w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w odniesieniu do wymogu przedłożenia informacji z rejestrów karnych tych państw.

1e. W przypadku gdy prawo państwa, z którego ma być przedłożona informacja, o której mowa w ust. 1a–1c, nie przewiduje jej sporządzenia lub w danym państwie nie prowadzi się rejestru karnego, osoba składa pracodawcy lub innemu organizatorowi działalności związanej z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi oświadczenie o tym fakcie wraz z oświadczeniem, że nie była skazana w tym państwie za przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności.

1f. Oświadczenia, o których mowa w ust. 1c i 1e, są składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń

wynikającej z art. 233 § 1 i 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wykonanie obowiązków, o których mowa w ust. 1–1e, nie jest wymagane przed dopuszczeniem do działalności związanej z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi przez członka rodziny małoletniego, o ile nie ma wątpliwości co do ich niekaralności za przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności.”,

d) uchyla się ust. 3;

5) po rozdziale 4 dodaje się rozdziały 4a–4e w brzmieniu:

„Rozdział 4a

Ocena prawdopodobieństwa ponownego popełnienia przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności na szkodę małoletniego

Art. 22a. 1. W sprawach o przestępstwa z art. 197–200b i art. 202 Kodeksu karnego popełnione na szkodę małoletniego sąd, a w postępowaniu przygotowawczym prokurator, zasięga opinii dwóch biegłych psychiatrów i biegłego seksuologa lub biegłego psychoseksuologa w celu ustalenia stopnia prawdopodobieństwa ponownego popełnienia przez sprawcę przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności popełnionego na szkodę małoletniego, wskazania jakie działania muszą być podjęte w celu zmniejszenia prawdopodobieństwa ponownego popełnienia tego rodzaju przestępstwa, a także ustalenia czy sprawca wymaga terapii lub innych indywidualnych oddziaływań, a jeśli tak określenia ich charakteru.

2. Ustalenia prawdopodobieństwa ponownego popełnienia przestępstwa, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się także w sprawie o przestępstwo z art. 148 Kodeksu karnego popełnione na szkodę małoletniego, jeżeli pozostaje ono w zbiegu z przestępstwem przeciwko wolności seksualnej i obyczajności popełnionym na szkodę małoletniego.

Rozdział 4b

Standardy ochrony małoletnich

Art. 22b. Obowiązek wprowadzenia standardów ochrony małoletnich, zwanych dalej „standardami”, ma każdy:

- 1) organ zarządzający lub nadzorujący placówkę oświatową, opiekuńczą, wychowawczą, religijną, artystyczną, medyczną, rekreacyjną, sportową lub związaną z rozwijaniem zainteresowań, do której uczęszczają albo w której przebywają lub mogą przebywać małoletni;
- 2) organizator działalności oświatowej, opiekuńczej, wychowawczej, religijnej, artystycznej, medycznej, rekreacyjnej, sportowej lub związanej z rozwijaniem zainteresowań przez małoletnich.

Art. 22c. 1. W standardach, w sposób dostosowany do charakteru i rodzaju placówki lub działalności, określa się w szczególności:

- 1) zasady zapewniające bezpieczne relacje między małoletnim a personelem placówki lub organizatora, a w szczególności zachowania niedozwolone wobec małoletnich;
- 2) zasady i procedurę podejmowania interwencji, w sytuacji podejrzenia krzywdzenia lub posiadania informacji o krzywdzeniu małoletniego;
- 3) procedury i osoby odpowiedzialne za składanie zawiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstwa na szkodę małoletniego, zawiadamianie sądu opiekuńczego oraz w przypadku instytucji, które posiadają takie uprawnienia, osoby odpowiedzialne za wszczynanie procedury „Niebieskie Karty”;
- 4) zasady przeglądu i aktualizacji standardów;
- 5) zakres kompetencji osoby odpowiedzialnej za przygotowanie personelu placówki lub organizatora do stosowania standardów, zasady przygotowania tego personelu do ich stosowania oraz sposób dokumentowania tej czynności;
- 6) zasady i sposób udostępniania rodzicom albo opiekunom prawnym lub faktycznym oraz małoletnim standardów do zaznajomienia się z nimi i ich stosowania;

7) osoby odpowiedzialne za przyjmowanie zgłoszeń o zdarzeniach zagrażających małoletniemu i udzielenie mu wsparcia.

2. W standardach wprowadzanych w placówce lub miejscu prowadzonej działalności, o których mowa w art. 22b, należy określić także:

- 1) wymogi dotyczące bezpiecznych relacji między małoletnimi, a w szczególności zachowania niedozwolone;
- 2) zasady korzystania z urządzeń elektronicznych z dostępem do sieci Internet;
- 3) procedury ochrony dzieci przed treściami szkodliwymi i zagrożeniami w sieci Internet oraz utrwalonymi w innej formie;
- 4) zasady ustalania planu wsparcia małoletniego po ujawnieniu krzywdzenia.

3. Obowiązek wprowadzenia standardów mają także podmioty świadczące usługi hotelarskie oraz turystyczne, w zakresie niezbędnym do zapewnienia ochrony małoletnich. Standardy, w sposób dostosowany do charakteru i rodzaju prowadzonych usług, określają w szczególności:

- 1) zasady zapewniające bezpieczne relacje między personelem podmiotu a małoletnim, a w szczególności zachowania niedozwolone wobec małoletnich;
- 2) zasady i procedury identyfikacji małoletniego przebywającego w obiekcie hotelarskim i jego relacji w stosunku do osoby dorosłej, z którą przebywa w tym obiekcie;
- 3) zasady i procedury reagowania w przypadku uzasadnionego przypuszczenia, że dobro małoletniego znajdującego się na terenie obiektu hotelarskiego lub korzystającego z usług turystycznych jest zagrożone;
- 4) procedury i osoby odpowiedzialne za składanie zawiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstwa na szkodę małoletniego oraz zawiadamianie sądu opiekuńczego;
- 5) zakres kompetencji osoby odpowiedzialnej za przygotowanie personelu podmiotu do stosowania standardów, zasady przygotowania tego personelu do ich stosowania oraz sposób dokumentowania tej czynności.

4. W standardach uwzględnia się sytuację dzieci niepełnosprawnych oraz dzieci ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

Rozdział 4c

Analiza zdarzeń, w wyniku których małoletni poniósł śmierć lub doznał ciężkich obrażeń ciała

Art. 22d. 1. Jeżeli na skutek zdarzenia będącego wynikiem czynu zabronionego określonego w Kodeksie karnym, popełnionego przez rodzica bądź opiekuna prawnego lub faktycznego, małoletni poniósł śmierć lub doznał ciężkich obrażeń ciała, dokonywana jest analiza przyczyn tego zdarzenia, zwana dalej „Analizą”.

2. W toku prowadzonej Analizy dokonuje się w szczególności:

- 1) szczegółowego wyjaśnienia okoliczności dotyczących małoletniego zanim doszło do jego śmierci lub wystąpienia u niego ciężkich obrażeń ciała, w tym pozwalającego na ustalenie sytuacji opiekuńczo-wychowawczej małoletniego, ustalenia czy rodzice lub opiekunowie prawni lub faktyczni małoletniego byli objęci wsparciem ze strony organów opieki społecznej, czy toczyły się postępowania sądowe dotyczące małoletniego, jego rodzica bądź opiekuna prawnego lub faktycznego, czy w miejscu zamieszkania małoletniego miały miejsce interwencje Policji, a jeżeli małoletni był objęty systemem oświaty, czy w placówce, do której uczęszczał małoletni ujawniono zaniedbanie bądź stosowanie przemocy wobec małoletniego;
- 2) ustalenia stanu faktycznego i prawnego pozwalającego na ocenę działań podejmowanych przez organy władzy publicznej, jeśli chodzi o czas ich podjęcia, prawidłowość, zasadność, skuteczność;
- 3) opracowania wniosków dotyczących danego zdarzenia, w tym ujawnionych nieprawidłowości i ich rodzaju;
- 4) sporządzenia, w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości lub uchybień, zaleceń mających na celu usprawnienie systemu i zmniejszenie ryzyka wystąpienia podobnych zdarzeń w przyszłości.

3. Raport z Analizy, zawierający elementy wymienione w ust. 2, należy sporządzić w terminie czterech miesięcy od dnia jej ukończenia.

Art. 22e. 1. Analizy są prowadzone przez Zespół ekspertów powoływany przez Ministra Sprawiedliwości na okres czterech lat.

2. W skład Zespołu, o którym mowa w ust. 1, wchodzi sześciu ekspertów, po jednym z dziedziny prawa, pediatrii, psychologii, psychiatrii, pedagogiki i socjologii.

3. Członkowie Zespołu ekspertów mają prawo przybrać do analizy eksperta innej specjalności, o ile jest to niezbędne do jej przeprowadzenia.

4. W Analizie każdorazowo uczestniczy w charakterze eksperta konsultanta dwóch przedstawicieli organizacji pozarządowych działających stale na rzecz ochrony małoletnich na terenie miejscowości, na której doszło do analizowanego zdarzenia lub będącej zwykłym miejscem zamieszkania małoletniego.

Art. 22f. Eksperci, o których mowa w art. 22e, mają obowiązek osobistego wykonywania powierzonych im czynności oraz zachowania w tajemnicy informacji uzyskanych przy ich wykonywaniu.

Art. 22g. Ekspertem, o którym mowa w art. 22e ust. 2 i 3, może być osoba, która:

- 1) posiada wykształcenie wyższe;
- 2) ma co najmniej sześciolateczne doświadczenie w pracy zawodowej;
- 3) korzysta z pełni praw publicznych;
- 4) ma pełną zdolność do czynności prawnych;
- 5) nie była prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe.

2. Ekspertem konsultantem może być osoba, która:

- 1) posiada co najmniej średnie wykształcenie istotne dla prowadzonej analizy;
- 2) ma co najmniej dziesięcioletnie doświadczenie w pracy zawodowej, szczególnie przydatne dla prowadzonej analizy;
- 3) korzysta z pełni praw publicznych;
- 4) ma pełną zdolność do czynności prawnych;
- 5) nie była prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a nadto posiada wiedzę na temat środowiska, w którym doszło do zdarzenia i nie zachodzą żadne okoliczności, które mogłyby wywołać wątpliwości co do jej bezstronności w analizowanym przypadku.

Art. 22h. Mandat eksperta, o którym mowa w art. 22e ust. 2, wygasa przed wpływem kadencji albo przed przyjęciem raportu z analizy w przypadku:

- 1) jego śmierci;
- 2) złożenia pisemnej rezygnacji;

3) odwołania przez Ministra Sprawiedliwości na skutek naruszenia obowiązków, w szczególności dotyczących osobistego wykonywania obowiązków lub prawomocnego skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe.

2. Ekspert, o którym mowa w art. 22e ust. 3 oraz 4, jest odwoływany, przez Zespół ekspertów, jeżeli naruszył powierzone mu obowiązki, w szczególności dotyczące osobistego wykonywania obowiązków, zachowania bezstronności, prawomocnego skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe.

Art. 22i. 1. Każdy organ obowiązany jest przedstawić na żądanie Zespołu ekspertów w oznaczonym terminie i miejscu dokument lub akta znajdujące się w jego posiadaniu i stanowiące dowód faktu istotnego dla przeprowadzenia analizy, chyba że dokument zawiera informacje niejawne.

2. O ile jest to konieczne dla przeprowadzenia analizy, Zespół ekspertów ma prawo:

- 1) przeprowadzenia wysłuchania osób pełnoletnich posiadających informacje o okolicznościach istotnych dla sprawy;
- 2) dokonania oględzin miejsca, rzeczy oraz dokumentów.

Art. 22j. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb wyłaniania ekspertów, zasady ich wynagradzania oraz zasady i tryb funkcjonowania oraz procedowania Zespołu mając na uwadze konieczność zapewnienia sprawnego funkcjonowania Zespołu ekspertów oraz niezależności ekspertów podczas prowadzonych prac i sporządzaniu raportu.

Rozdział 4d

Krajowy Plan Przeciwdziałania Przemocy na Szkodę Małoletnich oraz Krajowy Plan Przeciwdziałania Przestępstwom Przeciwko Wolności Seksualnej i Obyczajności na Szkodę Małoletnich

Art. 22k. 1. W celu tworzenia warunków skutecznej ochrony małoletnich Rada Ministrów przyjmie:

- 1) Krajowy Plan Przeciwdziałania Przemocy na Szkodę Małoletnich,
- 2) Krajowy Plan Przeciwdziałania Przestępstwom Przeciwko Wolności Seksualnej i Obyczajności na Szkodę Małoletnich

– zwane dalej „krajowymi planami”.

2. Krajowe plany określają w szczególności działania w zakresie:

- 1) profilaktyki przeciwdziałania przemocy oraz przeciwdziałania przestępstwom przeciwko wolności seksualnej i obyczajności na szkodę małoletnich;
- 2) organizacji systemu wsparcia materialnego, psychologicznego, medycznego i prawnego przez małoletnie osoby pokrzywdzone;
- 3) upowszechniania informacji o możliwościach i formach udzielania wsparcia osobom pokrzywdzonym i ich rodzinom;
- 4) resocjalizacji i oddziaływania na sprawców.

Art. 22l. 1. Tworzy się Zespół do spraw ochrony małoletnich, zwany dalej „Zespołem”, jako organ pomocniczy oraz opiniodawczo-doradczy Ministra Sprawiedliwości.

2. Kadencja Zespołu trwa 4 lata.

3. Do zadań Zespołu należy w szczególności:

- 1) opracowanie krajowych planów oraz monitorowanie ich wdrażania;
- 2) analiza rozwiązań legislacyjnych mających na celu ochronę dzieci;
- 3) sporządzanie sprawozdań w realizacji krajowych planów.

Art. 22m. 1. W skład Zespołu, obok Ministra Sprawiedliwości, wchodzi:

- 1) siedmiu przedstawicieli organów administracji rządowej albo jednostek im podległych lub przez nie nadzorowanych powołanych spośród osób zgłoszonych przez te organy;
- 2) po jednym przedstawicielu Policji, Straży Granicznej, Żandarmerii Wojskowej, Centralnego Biura Zwalczenia Cyberprzestępczości;
- 3) ośmiu przedstawicieli organizacji pozarządowych, związków i porozumień organizacji pozarządowych oraz kościołów i związków wyznaniowych powołanych spośród osób zgłoszonych przez te podmioty;
- 4) sześciu przedstawicieli środowiska naukowego.

2. Minister Sprawiedliwości odwołuje członka Zespołu przed upływem kadencji:

- 1) na jego wniosek;
- 2) na wniosek podmiotu, którego jest on przedstawicielem;
- 3) w przypadku skazania prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne lub umyślne przestępstwo skarbowe.

Art. 22n. Organy administracji publicznej oraz podległe im państwowe jednostki organizacyjne, na wniosek przewodniczącego Zespołu, udzielają Zespołowi wszechstronnej pomocy przy wykonywaniu jego zadań, a w szczególności przedstawiają niezbędne informacje lub dokumenty.

Art. 22o. Obsługę administracyjno-biurową Zespołu zapewnia urząd obsługujący Ministra Sprawiedliwości.

Art. 22p. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, tryb powoływania członków Zespołu oraz organizację, tryb działania i zasady uczestnictwa w pracach Zespołu, uwzględniając konieczność zapewnienia, aby w jego skład weszli przedstawiciele urzędów, instytucji, innych podmiotów oraz eksperci, których działalność lub kompetencje są niezbędne dla realizacji zadań Zespołu na odpowiednim poziomie, a także konieczność zapewnienia sprawnego funkcjonowania Zespołu.

Rozdział 4e

Kontrola wykonywania obowiązków

Art. 22q. 1. Marszałek województwa, starosta oraz wójt, burmistrz lub prezydent miasta sprawują kontrolę wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 21 i art. 22b.

2. Organy, o których mowa w ust. 1, mogą upoważnić do wykonywania funkcji kontrolnych pracowników podległych im urzędów marszałkowskich, powiatowych, miejskich lub gminnych lub funkcjonariuszy straży gminnych.

Art. 22r. 1. Podmiotami uprawnionymi do kontroli wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 21 i art. 22b, są również w zakresie swojej właściwości:

- 1) Policja;
- 2) Państwowa Inspekcja Pracy;
- 3) Narodowy Fundusz Zdrowia;
- 4) organ prowadzący szkołę lub placówkę;
- 5) kuratorzy oświaty;
- 6) Rzecznik Praw Dziecka.

2. W razie stwierdzenia naruszenia wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 21 i art. 22b, podmioty wymienione w ust. 1 i art. 22q ust. 1

niezwłocznie powiadamiają o tym właściwą jednostkę organizacyjną Policji lub prokuratora.”;

- 6) w art. 23 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Kto dopuszcza do pracy lub do innej działalności związanej z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi osobę bez uzyskania informacji, o których mowa w art. 21 ust. 1, ust. 1a, ust. 1b, ust. 1c lub bez odebrania oświadczenia, o których mowa w art. 21a ust. 1c lub w ust. 1e,

podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny nie niższej niż 1000 zł.”;

- 7) po art. 23 dodaje się art. 23a i art. 23b w brzmieniu:

„Art. 23a. Kto, będąc obowiązany do wprowadzenia standardów nie wykonuje tego obowiązku,

podlega karze grzywny nie niższej niż 1000 zł.

Art. 23b. Kto dopuszcza do pracy lub do innej działalności związanej z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi osobę wiedząc, że dane tej osoby są zamieszczone w Rejestrze, albo wiedząc, że została prawomocnie skazana w Polsce lub w innym państwie za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności,

podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.”;

- 8) po art. 24 dodaje się art. 24a w brzmieniu:

„Art. 24a. 1. W razie skazania za przestępstwo, o którym mowa w art. 23b, sąd orzeka środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Wysokość tego świadczenia nie może przekroczyć 30 000 złotych.

2. W razie ukarania za wykroczenie, o którym mowa w art. 23 ust. 2 i art. 23a, sąd orzeka środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Wysokość tego świadczenia nie może przekroczyć 10 000 złotych.”.

Art. 9. Krajowy Plan Przeciwdziałania Przestępstwom Przeciwko Wolności Seksualnej i Obyczajności na Szkodę Małoletnich zostanie opracowany po raz pierwszy na podstawie art. 22k ust. 1 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 8, po upływie okresu obowiązywania uchwały Rady Ministrów z dnia w sprawie Krajowego

planu przeciwdziałania przestępczości przeciwko wolności seksualnej i obyczajności na szkodę osób małoletnich na lata 2023–2026.

Art. 10. Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.